

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง "การศึกษาเปรียบเทียบ ข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทย ของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ปีการศึกษา 2525" จากข้อสอบเขียน เรียงความจำนวน 298 ฉบับ สรุปผลได้ดังนี้ คือ

ลักษณะข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาแบ่งออกได้ 7 ประเภท การใช้คำผิด การแต่งประโยคผิด การสะกดการันต์ผิด การใช้เครื่องหมายวรรค-ตอนผิด การใช้อักษรย่อ การใช้เครื่องหมายบวก และการใช้เครื่องหมายเพราะ-ฉะนั้น

การใช้คำผิด หมายถึง การเลือกใช้คำผิด ได้แก่ ใช้คำที่มีเสียงหรือ ความหมายใกล้เคียงกันผิด ใช้คำผิดความหมาย ใช้คำผิดหน้าที่ ใช้คำและกลุ่มคำ ไม่คงที่หรือไม่เสมอกัน ใช้คำและกลุ่มคำฟุ่มเฟือย ใช้คำภาษาพูดในภาษาเขียน ใช้สำนวนและการเปรียบเทียบผิด ตลอดจนใช้สำนวนต่างประเทศในการเขียนภาษาไทย

การแต่งประโยคผิด ได้แก่ เรียงคำและข้อความผิดลำดับ ซาคำ กลุ่มคำหรือข้อความที่จำเป็นในประโยค

การสะกดการันต์ผิด ได้แก่ ใช้พยัญชนะผิด ใช้สระผิด ใช้วรรณยุกต์ผิด ใช้ตัวการันต์ผิด เขียนส่วนของคำซาคและเขียนคำซ้ำ ข้อผิดพลาดในเรื่องนี้เกิดขึ้น เพราะความเลินเล่อของนักศึกษามากกว่าเกิดขึ้นเพราะไม่ทราบจริง ๆ

การใช้เครื่องหมายวรรคตอนผิด เครื่องหมายวรรคตอนที่นักศึกษาใช้ผิด มากที่สุดคือยัติภังค์ ส่วนเครื่องหมายวรรคตอนอื่น ๆ มีจำนวนความผิดไล่เลี่ยกัน ยกเว้นเครื่องหมายจุดไข่ปลาที่นักศึกษาจากแผนกศิลปะใช้ถึง 16 ครั้ง ในขณะที่ นักศึกษาจากแผนกวิทยาศาสตร์ไม่ได้ใช้เลย

การใช้อักษรย่อ นั้น นักศึกษาทั้งสองแผนกใช้ผิดใกล้เคียงกัน ส่วนการใช้เครื่องหมายวง และเครื่องหมายเพราะฉะนั้น ผู้ใช้คือนักศึกษาจากแผนกศิลปะ

เมื่อเปรียบเทียบข้อผิดพลาดของนักศึกษาทั้งสองกลุ่มแล้วพบว่า โดยส่วนรวมนักศึกษาทั้งสองกลุ่มเขียนภาษาไทยผิดในลักษณะใกล้เคียงกัน ลักษณะการผิดพลาดที่พบในกลุ่มหนึ่งก็จะพบในกลุ่มหนึ่งด้วย ความแตกต่างที่ดูเด่นประการหนึ่งคือ การที่นักศึกษาระดับปริญญาตรีไม่มีข้อผิดพลาดแบบนี้ นอกจากความแตกต่างนี้แล้ว ความแตกต่างที่พบเป็นความแตกต่างในรายละเอียดคือ นักศึกษาทั้งสองแผนกมีข้อผิดพลาดเหมือนกันทุกประการ แต่ต่างกันที่จำนวนความผิดที่พบ หรือนักศึกษาทั้งสองแผนกมีข้อผิดพลาดลักษณะเดียวกัน แต่ต่างกันที่รายคำ เช่น การใช้คำลักษณนามผิดความหมาย ก็จะมีผิดทั้งสองกลุ่ม แต่คำลักษณนามที่นำมาใช้และนับว่าผิดนั้นอาจแตกต่างกันได้ เพราะกล่าวถึงคนละสิ่งกัน

ในการพิจารณาจำนวนข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นบ่อยครั้งหรือไม่บ่อยครั้ง ก็พบว่าส่วนใหญ่ข้อผิดพลาดที่เกิดมากในข้อเขียนของนักศึกษากลุ่มหนึ่งก็จะเกิดมากในข้อเขียนของนักศึกษากลุ่มหนึ่งเช่นกัน ดังจะเห็นได้จากจำนวนครั้งของข้อผิดพลาดที่พบข้างล่างนี้

ผลการเปรียบเทียบลักษณะข้อผิดพลาดที่เหมือนกัน

ลักษณะข้อผิดพลาด	จำนวนครั้ง	
	แผนกวิทยาศาสตร์	แผนกศิลปะ
1. การใช้คำผิด		
ใช้คำที่มีเสียงหรือความหมายใกล้เคียงกัน	27	26
ใช้คำผิดหน้าที	54	33
ใช้คำผิดความหมาย	53	54
ใช้คำและกลุ่มคำไม่คงที่	3	5
ใช้คำและกลุ่มคำไม่เสมอกัน	2	6

ลักษณะข้อผิดพลาด	จำนวนครั้ง	
	แผนกวิทยาศาสตร์	แผนกศิลปะ
ใช้คำและกลุ่มคำฟุ่มเฟือย	199	184
ใช้คำภาษาพูดในภาษาเขียน	167	137
ใช้สำนวนและการเปรียบเทียบผิด	10	7
ใช้สำนวนต่างประเทศในการเขียนภาษาไทย	176	110
2. การแต่งประโยคผิด		
เรียงคำและข้อความผิดลำดับ	57	36
ขาดคำที่จำเป็น	90	84
ขาดกลุ่มคำหรือข้อความที่จำเป็น	20	13
3. การสะกดยกเว้นผิด		
ใช้พยัญชนะผิด	86	71
ใช้สระผิด	22	24
ใช้วรรณยุกต์ผิด	28	28
ใช้ตัวการันต์ผิด	24	11
เขียนส่วนของคำขาด	5	7
เขียนคำซ้ำ	7	9
4. การใช้เครื่องหมายวรรคตอนผิด		
เครื่องหมายจุดภาค	25	42
เครื่องหมายปรัศนี	2	1
เครื่องหมายอัศเจรีย์	1	2

ลักษณะข้อผิดพลาด	จำนวนครั้ง	
	แผนกวิทยาศาสตร์	แผนกศิลปะ
เครื่องหมายยัติภังค์	77	60
ไม่ยมก	7	7
ไปยาลน้อย	1	1
การเว้นวรรค	8	29
5. การใช้อักษรย่อ	7	10

ผลการเปรียบเทียบข้อผิดพลาดดังกล่าวนี้ ทำให้มองเห็นว่า นักศึกษาทั้งสองกลุ่มมีความสามารถในการใช้ภาษาไทยไม่แตกต่างกันมากนัก นักศึกษาทั้งสองกลุ่มยังใช้ภาษาผิดในลักษณะเดียวกัน และในปริมาณที่ใกล้เคียงกัน

เมื่อพิจารณาหลักสูตรในการเรียน ซึ่งนักศึกษาทั้งสองกลุ่มได้รับในชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ผู้ที่เรียนแผนกศิลปะเรียนภาษาไทยมากกว่าผู้ที่เรียนแผนกวิทยาศาสตร์ 1 คาบ หรือ 1 ชั่วโมง ต่อ 1 สัปดาห์ แต่ทว่าความสัมฤทธิ์ผลในการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาใกล้เคียงกัน ทำให้พิจารณาได้ว่า ความสามารถในการใช้ภาษาที่เป็นภาษาแม่ นั้นจะมีความสัมพันธ์กับความสามารถโดยทั่วไปของบุคคลแต่ละคน มากกว่าความสัมพันธ์กับการเรียนการสอน ทักษะในการใช้ภาษาของนักศึกษาทั้งสองกลุ่มจึงปรากฏออกมาว่ามีใกล้เคียงกัน การศึกษาอบรมที่เพิ่มขึ้นไม่ได้ช่วยให้นักศึกษาแผนกศิลปะเขียนภาษาไทยได้ดีกว่านักศึกษาแผนกวิทยาศาสตร์ในแง่ของการไม่ทำความผิด อย่างไรก็ตาม การวิจัยนี้เป็นการเปรียบเทียบข้อผิดพลาดเพียงด้านเดียว มิได้ศึกษาลักษณะเด่นหรือความสามารถพิเศษในการเขียนภาษาไทยให้ไพเราะสละสลวย มีเหตุผลหรือมีค่าในทางวรรณศิลป์ ซึ่งนักศึกษาแผนกศิลปะอาจจะมีความสามารถมากกว่านักศึกษาแผนกวิทยาศาสตร์ก็ได้ ผลของการวิจัยนี้จึงสรุปได้

แต่เพียงว่า เท่าที่ปรากฏจากข้อมูลนั้น นักศึกษาแผนกวิทยาศาสตร์และนักศึกษาแผนกศิลปะมีความสามารถใช้ภาษาเขียนได้ใกล้เคียงกัน

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อผิดพลาดที่รวบรวมมานั้นจะเป็นประโยชน์ นำไปเป็นตัวอย่างประกอบการสอนวิชา การแก้ไขข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทย
2. ควรที่จะศึกษาการใช้ภาษาของบุคคลกลุ่มอื่น ๆ อีกว่า มีข้อผิดพลาดอะไรบ้าง ควรศึกษาเปรียบเทียบลักษณะข้อผิดพลาดในการใช้ภาษาไทยของบุคคลกลุ่มอื่น ๆ ด้วย
3. ความสามารถในการใช้ภาษาแม่ของนักศึกษา 2 กลุ่มที่ศึกษา ไม่แสดงความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญ ทำให้เกิดข้อสงสัยซึ่งควรจะติดตามศึกษาต่อไปว่า การศึกษาภาษาเพื่อใช้สื่อสารนั้นเป็นเรื่องของศาสตร์มากกว่าเรื่องของศิลปะ ผู้ที่ศึกษาวิชาต่างสาขากันจึงมีความสามารถในการใช้ภาษาไม่ต่างกันนัก หากเป็นเรื่องของศิลปะ ผู้ที่สนใจและศึกษาด้านศิลปะก็น่าจะมีความสัมฤทธิ์ผลดีกว่า

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย